

סמל שושני אבשלום

6394923

בן רבקה וחיים

נולד ב- ב' ניסן תשל"ט 30.3.1979

התגייס לצה"ל ב- 4.3.1999

שרת ב"עורב" גולני

נפל ב-ג' אדר א' תש"ס 8.2.2000

בעת שירותו.

אבשלום שושני ז"ל

אבשלום שושני חי"ד

אבשלום (אבשי) בן זקונים לרבקה וחיים, נולד בבי ניסן תשל"ט (30.3.79) בירושלים.

בשנת הולדתו דיברו וחלמו, אף נראו ניצני שלום בינינו לבין מצרים. הוריו הרגישו צורך לקרוא לבנם בשם אבשלום המסמל אותה צרעה לשלום.

בילדותו למד בב"יס נועם, וכבר אז ניכרה בו אהבת השלום ותכונת ה"חבריות" שכה אפיינה אותו במשך חייו.

המשיך וסיים בישיבה התיכונית בית-אל, שם התחבב מאוד על כל צוות הרבנים, המורים והחברים שכינוהו בפירוש "נשמה טהורה". סיפר אחד מרבני הישיבה שבאחד הטיולים פרץ סכסוך בין החברים שהעכיר את אווירת הטיול. משבא אותו רב, שסיפר את הסיפור, להפריד בתוקף בין הניצים, ניגש אליו אבשלום וביקש ליישר בעצמו את ההדורים בין חבריו, ואמנם הוא עשה זאת בשקט הנפשי ובחיוך הכובש שלו. סיפור זה היה רק אחד מני רבים שהעידו על אותה אווירה של אהבה ושלום שהשרה אבשלום בנוכחותו.

כתב הר"מ של אבשי לאחר מותו:

"אבשלום - היית אב, והיית שלום.

היית אב שמעניק ומעניק ברוחניות ובגשמיות לכל הסובבים אותך, הענקה, חסד שבך ללא גבולות - חסד טהור שיצא מלבך הכל-כך טהור, הכל-כך טהור. והיית שלום באישיותך המופלאה, הקדנת שלום על כל הסובבים אותך... איני זוכר כעס בך, אינני זוכר עצב בך, תמיד שמחה, שלוה, שקט וחיוך מקסים שנסוך על הפנים, וכל אלו בקעו מעצמתך הפנימית הנפשית האדירה..."

בעת לימודיו בישיבה חיו ימים קשים ביותר של פיגועים. משנרצח חברו
חטוב דוד בויס, חיה אבשלום כתף לחבריו ששאבו עידוד רב ממנו, וכך
חיה אבשלום למשענת גם באירועים טרגיים אחרים שפקדו אנשים
המקורבים לו.

אותה תכונה אפיינה אותו גם בתקופת הטירונות כשעזר לחיילים עד כדי
מסירות נפש של נשיאת משאות כבדים במקומם או נטילת משמרות
שלהם בשבתות ושמירות של מי שלא יכלו לעמוד בזה ועוד כהנה וכהנה.
משסיים את הישיבה בחר ללמוד במכינה קדם צבאית ישיבתית "בית
יתיר".

הלימודים במכינה הקנו לו מיומנויות הנצרכות לשירות הצבאי ושם קיבל
אכן תפקיד של אחראי-ניוטים שהתאים לו ביותר וחזק בו את האהבה
העזה לאדמת הארץ, ועוד יותר מכך התחזק אבשלום בלימוד תורה
ובקיום מצוות שהשתלבו ותאמו להפליא את אישיותו ואת נטיותיו.
כמו כן גברה בו המוטיבציה לשרת ביחידה מובחרת. ובמרץ 99 התגייס
לשורות גולני, כשעם סיום הטירונות נבחר עם חבריו לשרת בסיירת עורב
של גולני.

בצבא השתדל אבשי לקיים מניין מתפללים. הציע לחבריו שילמדו בספר
קודש כלשהו בין פעילות לפעילות במקום לבזבז זמן יקר. כל זאת עשה,
כפי שהעידו חבריו, בנועם הליכות ובחיוכו המקסים.

לאחר שירות צבאי שארך כחצי שנה, נבחר, על סמך תכונותיו
ההומניטריות - כדברי מפקדו, לצאת לקורס חובשים קרבי שאותו סיים
עם אות מופת.

כותב למשפחה חבר שהכירו לראשונה בקורס חובשים: "עברתי עם
אבשלום ז"ל שעות רבות: בבקרים - בתרגולים זה על זה, בערבים -
בלימודים יחד, ובלילות - בשמירות. למדתי ממנו המון על מסירות, על
נתינה בכל מצב ובכל שעה בלא כל כוונה לזכות בתמורה, ועם זאת אותה
צניעות - שאפיינה אותו כל כך. אבשלום היה בנאדם שנשאר שבת כדי
שחברו לקורס יוצא הביתה במקומו. הוא זה שנשאר תמיד אחרון כדי
לסיים את המטלות שהוטלו על כל הקורס, בשעה שכל השאר כבר פנו

איש-איש לעיסוקיו. הוא זה שחנך חייל מתקשה, ישב עמו שעות על גבי שעות ולא חרפה, עד שאותו חייל הגיע לחשגים שהוא עצמו לא האמין כי הוא מסוגל להם.

אין זה פלא שבסוף הקורס, החליט הקורס כולו - פה אחד - לבחור בבגדים כחגיך למופת. אבשלום ז"ל היה חניך למופת, חייל למופת ובגדים למופת.

הנני מודה על הזכות שניתנה לי להכיר אדם מיוחד זה... " עוד סיפרו חבריו מסיירת עורב, שעם צאתו לקורס אמר להם: אתם תמשיכו כאן ואני אשתדל להצטיין שם כדי שאוכל להפיק מעצמי את המיטב כשאני אצטרף אליכם בתפקידי החדש.

ואמנם לאחר שסיים את הקורס בהצלחה שמח מאד לחזור אל חבריו בבסיס שכה הרגישו בחסרונו וציפו לשובו בקוצר רוח. לעומת חבריו בבסיס, באותם ארבעה חודשים שהשתלם בקורס, היו הוריו מאושרים לראותו לעתים תכופות, בעת שהיה מבקר בבית ומשתף אותם בכל החוויות שעברו עליו.

מאותה פעילות פסיבית של לימודים חזר אבשי ללא שום קושי לפעילות המבצעית ואפילו התפלא, כמפקדו וחבריו, על הקלות שבה התרחש אותו מעבר.

מספרת אמו: בבית גילה אבשלום רגישות והיה מעורב בכל מה שעבר על בני המשפחה ותמיד נכון להגיש עזרה, גילה תושיה בכל מצב, אהב לשמוע מוזיקה והרבה לטייל עם חבריו. לא נטה לשיחות בטלות, וכשהיה שזמע דברים בגנות אחרים, נטה לשתוק.

בשבוע האחרון לחייו, בעת חופשת ירגילה מהצבא, לאחר בילוי קצר עם חבריו, חשב שזמן יקר מבוזבז, וביקש להתנדב למדי"א, אולם, לצערנו הרב לא הספיק לממש את רצונו.

יום לפני מותו של אבשי, הוא ליווה את חברו הטוב מחשכונה, ידידיה גפן הי"ד, שנחרג בלבנון, למנוחת עולמים. העצב והיגון ניכרו מאוד בבתינו, כי חברנו היטב את משפחת גפן, אבשלום יצא עם חבריו לנחם את המשפחה, ותאווירח בבית הפכה להיות יותר כבדה וטעונה.

ביום שלישי, יום מותו של אבשי, לאחר שאכלנו יחד ארוחת צהרים, הוא שוחח עם חבריו בטלפון, שעות ארוכות, בנסותם לעבד ולעכל את האבל הכבד והם תכננו לצאת בערב לבלות על מנת להפיג את המתח. אבשלום הציע שילכו לשחק כדור-סל. הפגישה נקבעה ל-9.00 בערב, אך הטלפון נדם בסביבות השעה 8.20, ונשמט מידו של אבשלום. וכך, כשחזרו הוריו הביתה בשעה 11.00-, מצאוהו שמוט ללא רוח-חיים על הכורסא. הוא נפח את נשמתו כנראה מדום לב. הלב הגדול, הטוב והמסור - לא עמד לו יותר...

הרבה כוחות, אומרת אמו, שאבנו ממה ששמענו על אבשלום בימי האבל, על תכונותיו ונועם הליכותיו ועל מעשיו הנאצלים, שלא ידענו עליהם. ומי ייתן שלאורו ובדרכו נמשיך ללכת, ויהיה בזה משום הנצחת שמו. הותיר אחריו הורים חמישה אחים ואחות.

כך הספידו הר"מ בישיבתו:

"אבשי, אחי, אהובי, יקירי, תלמידי ומורי, כנראה שפעלת בשנותיך חקצרות את כל שפועל אדם מן השורה בשנותיו הרבות וריבון העולמים שכל כך אהבת חפץ בך באותו לילה... חיים ורבקה יקרים בביתכם לא גידלתם אדם, גידלתם מלאך, ואם מאדם קשה להיפרד על אחת כמה

וכמה ממלאך. אבד לכם שושן מביתכם..."

יהי זכרו ברוך.

חטיבת גולני

גולני - באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך חקרבות של החטיבה". עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאתיים וחמישים חללים... כל אלו הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב ולפעילות המבצעית... ועם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים וכמפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם היתה ב"אימון ובשגרה"!

הפרק הזה מוקדש לאלו אשר בסבב שנתי קבוע היו "עולים לקר", "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה", ל"נופש" ול"תעסוקה". לאלו שלא נטלו חלק בקרב וגם לא עברו את הגבול לצורך חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש, וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש.

אם תשאל, תיווכח איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, 'קדש', 'ששת הימים' או 'יום הכיפורים'; במלחמת ההתשה והמרדפים, במבצע 'ליטאני' או 'של"ג', במלחמת לבנון או ב'שטחים'...

אם תשאל, הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיור הבוקר והסיור האלים, על התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוזה, תחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורת הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמועות... הכוונות, ה"הקפצות", המסדרים, ה"יציאות"... כולם לקחו איתם עם כל הזכרונות, את ה"קייטבק", הפק"ל והתד"ל. שק-השינה, המדים והדרגות. אפוד-המגן, השש-בש, הקסדה ואין-ספור חוויות...

ועל כן, ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה ומאמץ וחזרו רטובים מריצת-לילה, ממסע, ממטווח ומעשרות ימי אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-לילה ואימון-יום, אימון מחלקתי, פלוגתי וגדודי. אימון-הפרט ואימון החטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה: ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר, עם שריון ותותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים, עם חגור מלא או "חגור פילים"; עם קפל"ד ושכפ"ץ, 'פאוצים' ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "סטן", "עוזי", "צ'כי", "אם-אן" או "גליל". עם מגל"ד ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות בגולני, פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את הכומתה החומה...

להיות בגולני, פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, לשרת בגדודים, ב"סיירת", ב"עודב", בפלוגת-הקשר, בפלוגת-ההנדסה או ב"מפקדה".

להיות בגולני, פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"...

להיות בגולני, זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה!

היסטורית העירב

משלהי מלחמת יום-כיפור התברר שלכוחות החי"ר יש בעיית לחימה עם טנקי האויב בטווחים קצרים. כבהילות נמצא פתרון טידי בדמות טיל היטאור, שלימים נקרא שמו בעברית "עורב". המצבור הקרוב ביותר של משגרים ניידים וטילים היה במחנות של צבא ארה"ב בגרמניה. תוך כדי המלחמה נשלחו קצינים וטכנאים ללמוד בקצרה בגרמניה ובארה"ב את תורת ההפעלה והתחזוקה של היטאור. במקביל זרמו ברכבת אווירית במטוסי גאלאקסי משגרים רבים לצה"ל. שנלחם בחזיתות הצפון והדרום. המשגרים הולקו הן לגדודי נ"ט קיימים והן לפלוגות נ"ט שהוקמו בחופזה בחטיבות החי"ר הסדירות. מאוחר יותר הוקמו פלוגות נ"ט גם בחטיבות המילואים והוקמה גם חטיבת נ"ט מלאה. סצין צעיר ונמרץ. סרן מיקי מוסברג (ג'ל) נבחר להקים את היחידה בחטיבת גולני בסוף המלחמה, ויצא בשליחות לארה"ב. ייתכן שידועת האנגלית שלו סייעה לבחירתו לתפקיד, בנוסף לכישוריו האחרים. מיקי חזר ארצה אחרי כמה ימי לימוד חפזים, ונתם למלאכת הקמת הפלוגה באוקטובר 1973. המח"ט דאז, א. שמחוני, החליט לאסוף מחלקת מק"כ (מקלע כבד) מכל פלוגה מסייעת בגדודים וכך שלוש המחלקות התאספו עם מעט אנשי מנהלה וקצינים והקימו הקמה ראשונה את הפלוגה. בתחילת 1974 הוקמה הפלוגה פעם שנייה, תוך סינון החיילים המשתחררים והבעייתיים, ועברה אימון מסודר בביה"ס לחי"ר בה"ד 3. בסוף 1974 החל מיקי בהליכי שחרור מצה"ל, והתחילו לחפש לו מחליף. במהלך השנה צומצמה הפלוגה לשתי מחלקות בלבד, עקב חוסר בנגמ"שי עורב. באותה תקופה עמדו לרשות הפלוגה 8 נגמ"שים בלבד ועוד נגמ"ש חי"ר רגיל למ"פ. לפני הקליטה המקצועית של טיל העורב בצה"ל החלו האלתורים בהפעלתו. למשל יחידת "עורב" שהגיעה לגדות תעלת סואץ ועברה לאזור החיץ, השתמשה בטילים יקרים אלה לצליפה ב"קופים" - קציני תצפית קדמיים של הארטילריה המצרית, שישבו בראשי הדקלים. מובן שבירי כזה היו פספוסים רבים. חיילינו גם לא למדו להעריך נכונה את טווח הטילים וירו מעבר לקצה יכולתו של העורב, דבר שגרם אף הוא להחטאות רבות. הביצועים הבלתי-מוצלחים האלה הקנו לטילים שם רע באשר לכושר הביצוע וסיכויי הפגיעה שלו.

לימים, אחרי לימוד התורה ואימונים בטילים חיים ובסימולטורים, רמת הפגיעה עלתה והגיעה לכדי- 90% - 95%, דבר שהחזיר ללוחמים ולמפקדי החטיבות את הביטחון שנתן הטיל למפעילו. כיום יכול העורב לפגוע במטרה במרחק העולה על 4000 מ', מעבר לטווח היעילות של הטנק העומד מולו.

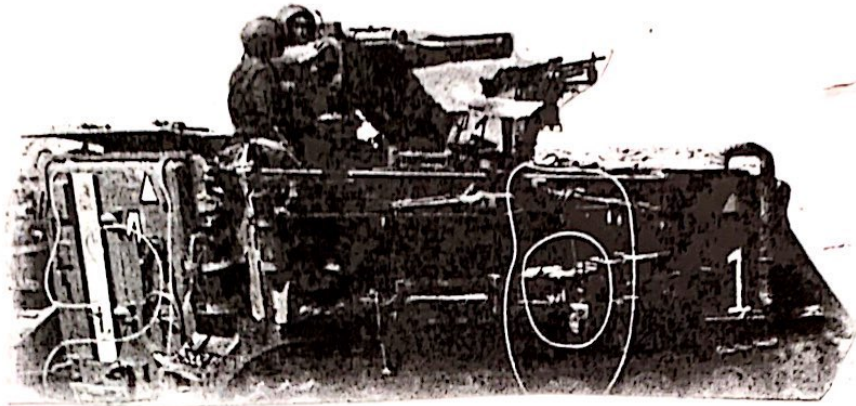
במהלך שנת 1977 פורקה היחידה בין הגדודים השונים ורק בסוף שנת 1978 נתגבשה לפלוגה הנוכחית. על מהלך ההקמה מחדש פיקד דני הרמן, אשר היה שותף לגיבוש מחודש של יחידה חטיבתית מסורתית.

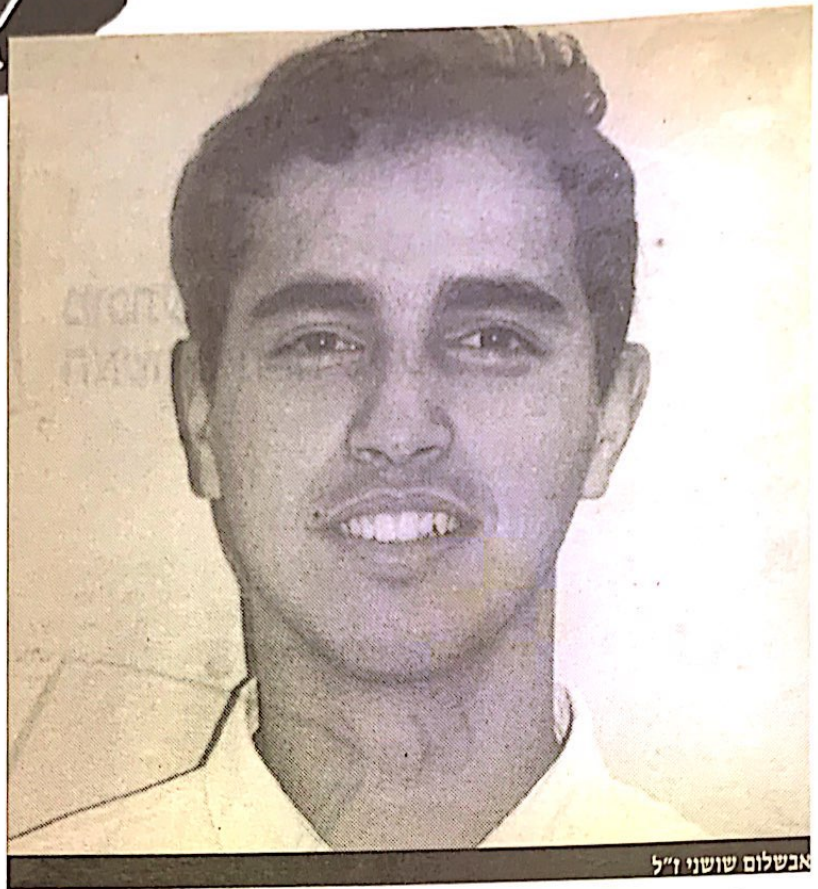
מאז ועד היום עברו ביחידה כ- 3000 לוחמים, מפקדים ואנשי מנהלה. היחידה עברה ארועי לחימה ופעילות מבצעית מגוונים.

היחידה השתתפה כחלק מכוח החטיבה הלוחם במבצע ליטני, במלחמת לבנון, ובפעילות הבטי"ש לאורך גבולות הארץ - בעיקר ברצועת הביטחון בגבול לבנון ומעבר לה כגוף לוחם איכותי בחטיבת גולני. הפלוגה ניבשה לה מסורות משלה ומסלול הכנה מוסדר למצטרפים אליה - גובשו תודות לחימה מתקדמות והיא הפכה לחוד החנית של החטיבה הן בהיבט היכולת המקצועית והן בכוח האדם האיכותי אשר קלטה, הכשירה וחכינה לתפקידי פיקוד במערך הסדיר והמילואים בעיקר בחטיבת גולני וביחידות הנ"ט במערך המילואים.

20 לוחמים שיכלה היחידה משך קיומה ועד היום. לוחמים יקרים אלו הינם חלק בלתי נפרד ממורשת היחידה לדורותיה וחלק נכבד בכנסי היחידה והאירועים המשלימים מוקדש לזכרם.

"עורב" גולני בפעולה

אבשלום שושני ז"ל

בן 21 ופטר

מידום לב יום

לאחר שחברו

נהרג בלבנו

נפטר מדום-לב יום לאחד שחברו הטוב נהרג בלבנון

החייל אבשלום שושני (משמאל) הספיק להשתתף בהלוויית ידידיה גפן • חברי הילדות נטמנו זה לצד זה • עמוד 9

הם התגוררו באותה שכונה, גדלו באותו גן,

והלכו יחד לאותה תנועת נוער • 48 שעות אחרי

שהחובש ידידיה גפן נקבר בהר-הרצל,

נטמן לצידו חבר הילדות שלו - החובש אבשלום שושני

פגש ולבלות יחדיו. ביום ראשון שעבר נהרג ידידיה גפן בהתקפה על מוצב כרכום. אבי שלום שושני שהה באותה עת בחופ"ש בביתו. הוא קיבל את היריעה המרה בטלפון בשעות הערב המאוחרות. ביום שני אחר-הצהריים הופיע בהלוויית חברו הקרוב.

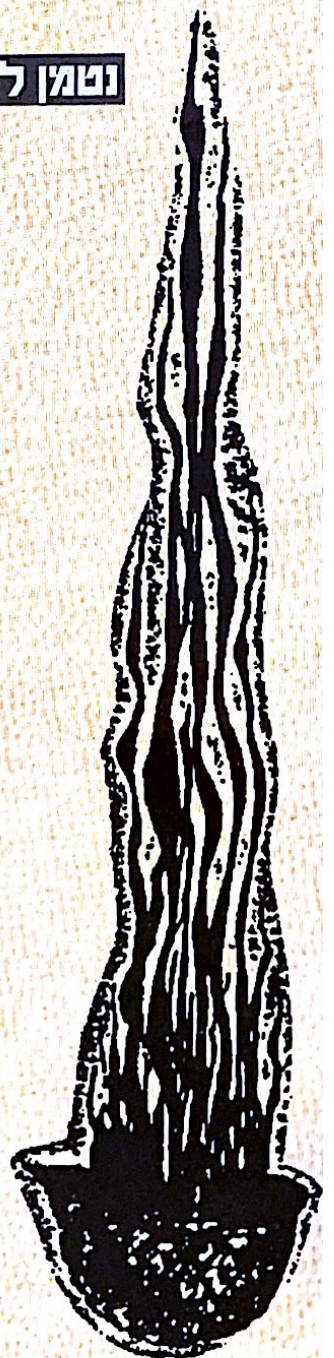
„כל המשפחה שלנו מכירה את משפחת גפן. כולנו בבית היינו באווירה קוררת מאוד כשהוא נפל“, סיפרה אתמול אמו של אבשלום שושני. ביום שלישי בצהריים, למחרת ההלוויה של ידידיה, ישבו בני המשפחה יחד עם הבן אבשלום לסעוד ארוחת צהריים. „אביו ואני נסענו אחר-כך מחוץ לעיר“, סיפרה אמו. כשהורים שבו לביתם, הם מצאו את בנם על הספה בסלון ללא רוח חיים. יומיים לאחר שחברו ידידיה הובא למנוחות, נקבר אבשלום לצידו.

שלשום הגיעו הוריו של ידידיה גפן, שרק קמו משבעת ימי האבל, לנחם את המשפחה האבלה. לדברי אמו של אבשלום, תנועת „בני עקיבא“ תקים חדר זיכרון משותף לשני החברים. „אנחנו מייחלים לשלום אמיתי“, אמרה האם, „שלא יהיו עוד מלחמות פנימיות ושלא יורידו את מוראל החיילים שעושים שליחות קדושה“.

מאת לימור שמואל, כתבת „ידיעות אחרונות“
יממה לאחר שחברו הקרוב סמיך ידידיה גפן נהרג בלבנון, נפטר אבשלום שושני (21) מדום-לב. זה לצד זה נקברו חברי הילדות בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים.
אבשלום וידידיה הכירו לפני

ביום ראשון שעבר נהרג ידידיה גפן בהתקפה על מוצב כרכום. שלשום הגיעו הוריו, שרק קמו משבעת ימי האבל, לנחם את משפחת שושני

שנים רבות, בגן-הילדים. הם התגוררו במרחק של כמה עשרות מטרים זה מזה בשכונת קריית-משפחה בירושלים, למרו יחד בבית-ספר יסודי, הלכו יחדיו לתנועת הנוער „בני עקיבא“, ושמרו על קשר הדוק גם כשדרכיהם נפרדו וכל אחד התגייס ליחידה אחרת. שניהם היו חובשיים. אבשלום סיים את קורס החובשיים לפני חודש וחצי ושימש כחובש כסיירת עורב בחטיבת גולני. ידידיה היה חובש בחטיבת גבעתי. בשבתות ובחופשות הם נהגו להי

דברי פרידה מהוריו של אבשלום

בדאבוא -

אבשלום, אבשי, יקירי

לאהד בן זה נרא
לאהד בן-זקונם זה נרא שבעתים
אפונק ואהוב, אוהה ואפונק
רוכה לעזור לכולם, אמתשה בכל בן הבית
אבשי יקיר, חסיד ל' בן
איך זה יכול להיות שככה
פתאום בלי שום הודעה
ובלי שום סימן, אתה נעלמנו
לא אוכל יותר לפונק אותך
באוכל איוחד, ובעלגה אתקתה
לכבס לך את האדים
לכבס בגדי שבת, ולהכין לשהת הבאה
לא אראה את ישי פנק
ואת קואתך הארשיאה
לא אוכל ליהנות אחיך שופט.

אבשי
כל חייל העובר במחנה
מצביר ל' אותך
דאוקה חרטה בזכרון
עם אדי הרבא.
זכך תישאר לעד - בן עשרים ואחת.
ה' נתן וה' לקח
יה שם ה' אבהוב.
תודה לאלוקי שצבית
לגדל בן כזה.
לא נשכח לעולם את אלה ללבך
את החיוב, את הכבוד שחשית
לני ולכל בן הבית
ואת האהבה שהרעפת על כולם
אי יתן ונראה לך ונהיה איוחדים כאוק.

אוהבת, אאא

בני יקירי התקיימת לגולנין לאחות רצוני
 אני חשבתני שטם אוושה בלה. כדאי שתפתח בלבא
 - באסגרת אחרת ולא ביחידה אובחורת
 אבל אתה אחרת אחרת לאדנך אני צריך לתת
 עם החברים אני חייב לשרת
 לתת לתת לתת
 עשית הכל בלבא -
 אתה תחוושה של שליחות ואסירות עפש לא בחלת בשום אשמה
 התנזרת לבל פטולה
 שאת - גם כשלא היה תורק
 התחבבת אאר על כל חאיק
 את אור לך בני יקירי
 אתה חסר לי חסר
 קשה לי בלעדיך
 הדאעות חונקות ונלרות
 איני יכול - לעצור
 אני לא אסוגל לעכל
 איך זה קרה ולאחז
 אנא הי תני לי בוח לחיות לאטן ירדי האחרת
 ליהנות אמה שנסאר
 לצבור בשמחה
 שיהי לי בן שנתן את הנשמה
 לכולם

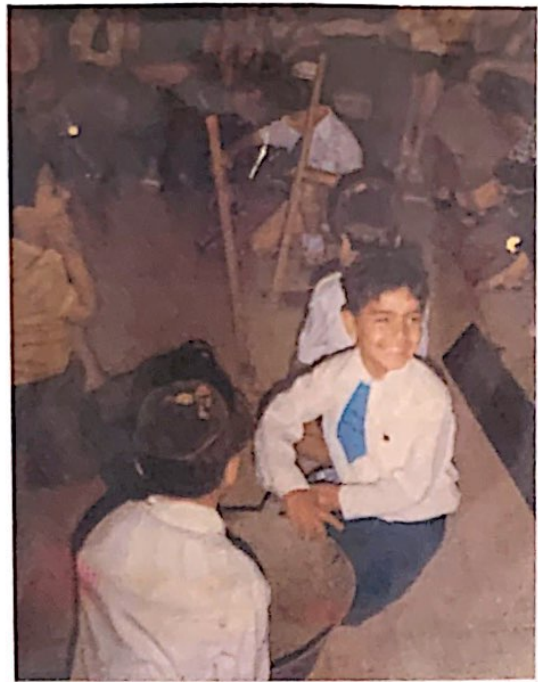
אלהב, אבא

"אני מכיר אותו כילד ובשבילי הוא ילד"

**כיתה ב' -
קבלת חומש בראשית**

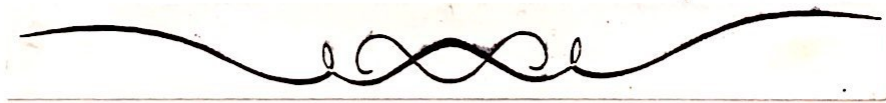

גן חובה

בר מצווה

אבשלום ומשפחתו

חבריו: "כל מה שהוא עשה, היה עם חיוך"

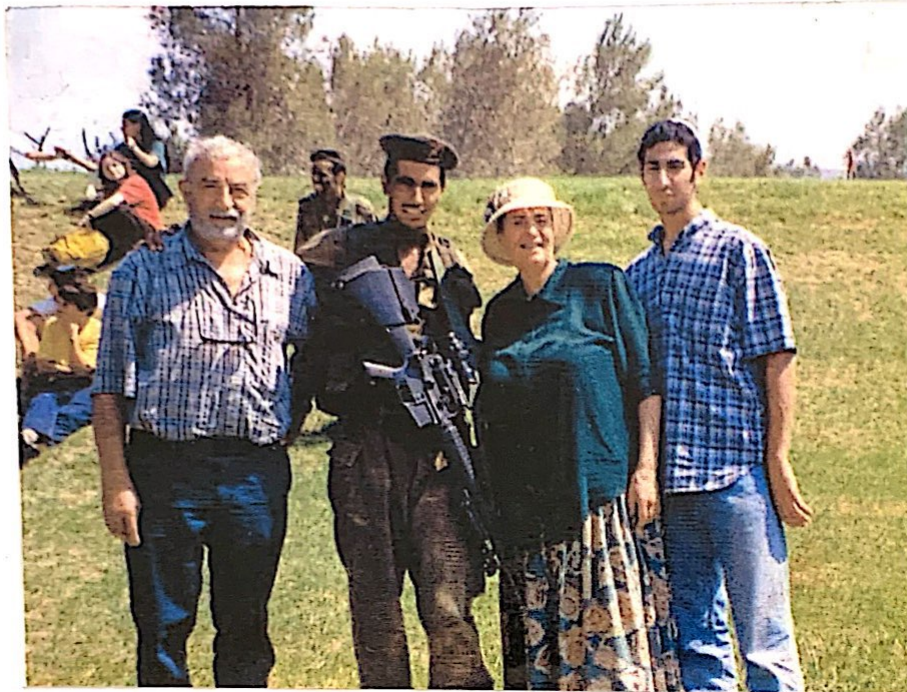

כיתה י"ב - בישיבת בית אל

מכינת בית"ר - טיול סוף שנה

"אני זוכר שפעם אמר לו המפקד: אתה יותר לא מתנדב"

בסיום המסע לקבלת הכומתה

הצוות שאליו השתייך אבשלום

הספדים שהוקראו בהלוויתו של אבשלום ז"ל

ידידיה שושני, האח

אבשלום, אבשלום, אחי היקר. צר לי עליך אחי אבשלום. לא הספקנו אפילו להיפרד. כרעם ביום בהיר, בטלפון אחד, אמרו לי "יש בעיה, תבוא...". רק אחרי-כן שמענו שבזמן הקצר שההורים נסעו הספקת להתקשר לאחינו הגדול רפי, שנמצא ברוץ-לארץ ולדבר איתו. כן, כולך מלא טוב, נשמה טובה. איך אמא אומרת: אבשי, יצא מן העולם בשקט, בשלווה, כמו שאומרת הגמרא במסכת סנהדרין דף פח עמוד ב. "איזהו בן העולם הבא, ענוותן ושפל... שייף עייל שייף ונפיק וגרים באורייתא תדירא ולא מחזיק טיבותא לנפשיה..."

אני לא יכול לדבר עליו בלשון עבר. יש לו לב טוב, הוא מתנדב להסיע את ההורים, את האחות, לבוא לבקר. רק לפני יומיים היה בהלווייה של חברו. טילפן להרבה חברים שיבואו. ופתאום, כך, בלי שום הכנה, איבדנו אותך. המדרש אומר: נפל מישדו מן החבורה - תדאג החבורה כולה (רות רבה ב ח). אנחנו צריכים ללמד ממידותיך, ולהמשיך הלאה. עברנו את פרשת משפטים, הקדוש-ברוך-הוא עושה עימנו משפט. בשבת הבאה נקרא את פרשת תרומה. הקדוש-ברוך-הוא לקח מאיתנו תרומה - אותך. אין מילים, רק זאת - "והחי יתן אל לבו": אנחנו - המשפחה, האחים, החברים, הקרובים - על כולנו לתת אל לבנו באמת, לשפר, לעשות, עוד מצווה, עוד תשובה. הוא מילא את התפקיד שלו, ולנו נשאר להשלים את תפקידו בעולם הזה. אני מקווה שכולנו ניתן לבנו, והקדוש-ברוך-הוא ישמור אותנו, ואבשי ינוח בשלום על משכבו.

יהי זכרו ברוך.

הרב יעקב ליבני / ראש הישיבה התיכונית בית אל

אבשלום, אבשלום תלמידי. כל-כך הרבה דברים טובים ניתן לומר עליך. כל-כך הרבה תכונות טובות היו בך. היית תמיד מצטיין בכל תחום, ראש וראשון לכל דבר מצווה, לכל עזרה לזולת, לכל דבר שנקראת אליו. החיוך שלך, זה החיוך הנצחי שלעולם לא מש מפניך, בכל מצב, בכל רגע, עם שיניך הצחורות, עומד מולנו ומחזק אותנו.

לא אשכח אותך, אבשלום. לא אשכח את היום המר והנמהר שבו נפל חברך הטוב דוד, בן מחזורך. כל החברים היו שבורים ורצוצים, ואתה שימשת כתף לכולם, חיבת את כולם, נסכת בהם כוח לעמוד ברגעים הקשים, והנוראים. מי יחזק אותנו היום, אבשלום?!

היום אתה עולה למרומים, לגנוי צדיקים. אנא, אבשלום, היה מליץ יושר למשפחתך, להוריך, לחבריך הרבים, לכל חיילי צה"ל הניצבים כאן, ועומדים במבחנים קשים. כי תגיד חיזקת אותם.

לעולם לא נשכח אותך, אבשלום!

תהי נשמתך צרודה בצרוד החיים.

סרן ארז הדרי / מפקד היחידה

אבשי, בנסיבות מפתיעות עומד אני היום על קברך ומנסה להבין איך איבדנו אותך. לוחם, חובש מקצועי, צנוע, אהוב ואהוד על כולם, שהוביל את חבריו וחזקה לרגע שיסתיים קורס החובשים ויוכל לשוב ליחידה להתאמן לצד חבריו, וגם לעלות עמם לתעסוקה מבצעית בלבנון. אבשי, היום היית אמור להתחיל יחד עם חבריך השתלמות מקצועית לקראת התעסוקה הקרובה בלבנון, כשתפקידך הוא להיות נכון להציל את חיי חבריך. חבריך, ואני בתוכם, היינו רוצים לראותך לצדנו בתעסוקה בלבנון, אבל הנסיבות קטעו את חלומך ואת שאיפותינו. תמיד נזכור אותך כאחד מאתנו.

משפחת שושני היקרה. מי יתן ותמצאו נחמה. אין דבר קשה יותר מלהספיד אדם בתחילת דרכו, אך דעו, אבשלום בלט בצניעותו, בשקט נפשי ביצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר, תוך אמונה שלמה בצדקת הדרך.

אבשלום, בשם חיילי ומפקדי יחידת עורב גולני וחטיבת גולני אני נפרד ממך בהצדעה.

איתן קדרון / מפקד הצוות

אבשי, אין מילים לתאר את גודל התדהמה שנדהמנו כשמענו את הבשורה הנוראה, אני מסרב להאמין. רק לפני שבוע היית עימנו בתרגיל המסכם של האימון, חלק בלתי-נפרד מאיתנו, אחד מכולם, ופתאום הכל נגמר. אבשי, לא הספקתי להכירך זמן רב, אך טוב-לבך, רצונך להתנדב, לסייע ולהשקיע, ומעל לכל, להיות את ורע לכל אחד מחבריך לצוות, בלטו למרחקים.

אבשי, לא בכדי נשלחת לקורס חובשים. ראינו בך את האהבה לזולת, האכפתיות והרצון לעזור. מעלותיך אלה איפשרו לך לבצע את תפקידך בצורה המצויינת והמקצועית ביותר. החברות שהפגנת כלפי חבריך היתה דוגמה ומופת לכל מי שרוצה להבין חברות מהי. ולראיה - במהלך קורס החובשים שעברת באת לעשות את השבת עם חבריך לצוות, שאותם כל-כך אהבת. השבת בבית, שהיא הדבר החשוב ביותר לחייל בשירות הסדיר, היתה כאין וכאפס אצלך לעומת ההודמנות לבלות עם הצוות.

זכרך יהיה עמנו תמיד. בשם הצוות הריני מתחייב לשמור ולשמר את זכרך בצוות וביחידה כולה. יהי זכרך ברוך.

שירים שנכתבו על אבשלום מאת שחר, אחותו

קווים לדמותך

זה כל כך מוזר
להעלות קווים לדמותך
על נייר
הרי - כל הקווים שבעולם
לא יוכלו ליצור
את החיך המושלם שלך
וכל הזכרונות
לא יוכלו לצייר
קווים לדמותך

סוגרים השבון

סוגרים חשבון
סוגרים עוד דלת,
מוחקים מעוד מקום
את שמך.
ולא
לא נשארתי יתרה.
כבר עברו חמישה חודשים
הריבית רק תופחת
הכאב גדל
פתאום מתחילים לעכל.

מחלקת אבדות

מחלקת אבדות
מאבדים ומוצאים.

מאבדים אנשים יקרים,
ומוצאים תגובות לחיים.

עד כמה הם קצרים,
עד כמה הם לא צפויים,
איך צריך לנצל כל רגע,
ולא לבזבז אנרגיה,
על דפרסיה.

מאבדים אהבה של אח,
ומוצאים שיש עוד אחים,
שגם הם אותך בוכים
ולאהבתך מייחלים.

ואז בתחושת אובדן משותפת,
מתגלה אהבת אחים אחרת.

אבשי,

אתה יושב בשקט
בהר הרצל
ומחכה שנבוא לקחת אותך
מחכה בימים החמים
מחכה בלילות הקרים.
מחכה בצל העצים,
מחכה בריח פרחים.

מוקף בגינה של שכול ועצב
מביט אל השמים
ותוך האדמה או - מביט לאדמה
מהשמים
מוקף בכוכבים
מוקף בחברים,
בחיילים בני גילך.

מלאך בצלם אדם

נער שחור עיניים עם חיוך ענק צחור שיניים אין שום רוע במעשיו הנער מלאך עוד בחייו.
מגיש עזרה לכל נזקק. מזקן ועד לקט, לב זהב שמעטים האנשים לו זכו.
אותו אלוהים רצה לידו כדי שמלמעלה בין העננים יגרום לאנשים לחייך ולשיר שירים.
אבשי אתה למעלה בין הכוכבים שומר על כולם גם זקנים וגם על הילדים.

השארת למטה הורים חברים אחים ואחות.
שעל זכרך נשארו לבכות.
את דרכך לא נשכח וחיויך בליבנו יזרח.
ואוהבים אותך תמיד.

חי מינס, וצוות מרץ 9, עורב גולני

"הדרכים אשר הלכתי

והדרכים שבהן עוד אלוך

יש לנו מקום מפגש

לפני לידתי או אחרי מותי

הכל יוסבר בלעדיי"

הידה עמיחי

חיי אדם כטיבות של
באות מאין הסוף ואל חייקו נוסרות
באלבן הקרים צוחקות בשלל און
וצל סיכו של יום - אנוצות.

חיי אדם - כרסיסי אל,
כורצים מתהום רבה ואל חיקה צונחים
כרצחת מפץ לונבים אל מול חובים
ובאדות שלווה - שוויט.

